

Крадений віл (народна казка)

Автор Невідомий

В одному селі жив чоловік, і мав цей чоловік сина. Виріс парубок у прекрасного легіня хоч картини з нього малюй, та не дуже квапився він до роботи.

Якось питає його батько:

— Чи не пора тобі, синку, за якесь діло братись?

А той стоїть, чухає потилицю:

— Та не знаю, тату, за що й братися...

— Гаразд, — каже батько. — Підемо по світу, поглянемо як інші живуть. Може тобі яка робота до серця припаде.

Йшли вони, йшли, вже й назад вернули, коли дивляться — під лісом віл пасеться.

— Я цього вола вкраду! — каже син.

— Що ж, — зітхнув батько, — то кради...

Зловив син вола, та й веде.

— Жени його додому. А я в село загляну — знайомого провідаю... — каже батько.

Повернувся пізно, але ще того дня зарізали вони вола і зготували багату вечерю. Син затулив ряднами всі вікна, аби хтось не підглянув, і тільки тоді сів до столу.

— Стривай, — каже батько. — Спершу поміряємо наші шиї. Побачимо, хто ліпше з нас погладшає.

Поміряли вони шиї та й взялися до їжі. Батько — той їсть повагом, наче у гостях, а син поспішає, немов на пожежу. Загавкає собака, то він все одразу в комору і ховає. І вночі погано спав: все йому здавалось що хазяїн вола прийде.

За місяць вони того вола з'їли. Тоді і повеселішав парубок.

— Ану, сину, — каже тоді батько, — поміряємо но знову наші шиї.

Поміряли. У батька шия на два пальці більша стала, а в сина навпаки тонша.

— Це, синку — сміється батько — тому, що ти крадене їв.

— А ви, батьку, хіба не крадене їли? — здивувався син.

— Я своє їв, через то і погладшав — примружуючи очі каже батько. — Пам'ятаєш, я в село заходив? Це я тоді хазяїну за вола гроші приніс.

Син аж знімів від подиву.

— Ну, сину — каже тоді батько — то може ти знов підеш вола красти?

— Ні — опустил очі син — ніколи більше не крастиму. Краще стану я волами землю орати та хліб сіяти.

Та й так і зробив син і став добрим господарем.